

вахъ на подаръка, който байко имъ донесе отъ града.

— Да излѣземъ да видѣмъ градината, биволитѣ, всичко, — каза Живко. Мирчо (тѣй се казваше големото имъ куче) съ овцитѣ ли е?

— Съ овцитѣ, — отговори майка му, — довчера ще си дойде.

— Да видишъ батю какви ягънца хубави имаме сега, — обади се сестричето му.

— Тѣ много скачатъ и бѣгатъ, ние ги гонимъ вечеръ съ Тинка, — допълни братчето му. Отидохъ въ градината. Тя бѣше изорана и направена на лѣхи, въ които вече бѣше проболъ бѣлъ и червенъ лукъ. Овошкитѣ бѣха напѣпили, синчеца — цѣвнѣлъ, зимбила — сѣщо, лалето напѣпило . . . Всички тия цвѣтя, донесени и посадени отъ Живковитѣ рѣцѣ, сѣга се смѣхъ на срѣща му . . . Живко отъ любовъ къмъ тѣхъ, не откъснѣ ни едно. Отъ градината отидохъ въ обора, да видѣмъ биволитѣ. Брѣшко и Вранчо лѣжехъ спокойно и прѣживахъ . . .

— Ехъ Брѣшко и ти Вранчо, още 3 мѣсеца, па тогава пакъ ще ви пасѣ и ще свирѣ съ цифарата си, — каза Живко, като видѣ биволитѣ.

— Къдѣ е по-добрѣ, Живко, на чуждо мѣсто или дома? — попита го майка му.

— Ехъ, майко, дома е най-добрѣ! Нашата къща е слупена, тъмна и тѣсна, ама тука ми е най-рахатъ. Не е като кога си въ чужда, — да те е грижа да не изровишъ нѣкъдѣ, да не каляшъ и да не смѣешъ да заклѣцашъ единъ гвоздей за дрѣхата си! И да не си при баща, майка, роднини, приятели и познайници.

Слѣдъ вечеря Живко и родителитѣ му седѣхъ до късно врѣме. Живко съ гласъ четѣше